

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a doc. JUDr. Petra Průchy, CSc., v právní věci **žalobce: Ing. J. L.**, zastoupen JUDr. Jiřinou Fellnerovou, advokátkou, se sídlem Resslova 9, Olomouc, proti **žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 58 Ca 63/2003 - 32 ze dne 10. 10. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá včas podanou kasační stížností usnesení Krajského soudu v Ostravě blíže označené v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byla podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2003, č. j. ODSH 3995/03 - Hr. Tímto rozhodnutím bylo způsobem specifikovaným ve výroku tohoto rozhodnutí změněno rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice ze dne 19. 5. 2003, č. j. Dopř. 141/03/P127/Ma, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 30 odst. 1 písm. ch) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

V odůvodnění kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že mu krajský soud nesprávným a jednostranným výkladem § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, účinného do 31. 12. 2005 (dále jen „správní řád“), odebral ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Podstatu nesprávného výkladu spatřuje v tom, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno fiktivně, ačkoliv ve skutečnosti si jej osobně vyzvedl. Soud tak zohlednil

na poštovní doručence uvedené datum uložení a nikoli již datum převzetí. Stěžovatel tvrdí, že zákonem stanovená pravidla doručování umožňují státním orgánům odebírat občanům možnost domáhat se svých práv. Podstatou jeho námitek je, že soud měl zohlednit datum skutečného převzetí rozhodnutí stěžovatelem a k datu uložení a od něho odvozeného fiktivního doručení měl přihlížet jen v případě, že by zásilka nebyla fyzicky stěžovatelem převzata vůbec. Dále poukazuje na nesoulad mezi poštovním zákonem a správním řádem, neboť první z nich mu dává k vyzvednutí písemnosti výrazně delší lhůtu než druhý. Aplikací správního řádu dle jeho názoru dochází k faktickému zkracování patnáctidenní lhůty k podání opravného prostředku a tím i k poškozování stěžovatelových lidských, občanských a ústavních práv. Závěrem stěžovatel poukázal na skutečnost, že krajský soud s ním nejprve ve věci písemně jednal a následně řízení odmítl. Tento postup soudu považuje za arogantní. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že dle jeho názoru bylo napadené usnesení vydáno v souladu se zákonem a soudem učiněný výklad § 24 odst. 2 správního řádu je zcela správný. Stěžovatelova nařčení krajského soudu jsou dle žalovaného nepatřičná.

Kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a kasační stížnost je přípustná, neboť je z jejího obsahu zřejmé, že stěžovatel uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že rozhodnutí žalovaného jako odvolacího správního orgánu bylo stěžovateli zasláno na adresu jeho bydliště do vlastních rukou a podle připojené doručky bylo uloženo u držitele poštovní licence dne 12. 8. 2003. Dne 25. 8. 2003 si jej stěžovatel osobně převzal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodu uplatněného v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato kasační stížnost není důvodná.

Předmětem stěžovatelových námitek je výklad § 24 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Citované zákonné ustanovení zcela jednoznačně stanoví pravidla pro doručování písemností adresovaných do vlastních rukou adresátů, přičemž je z něho zcela zřejmé, že písemnost je doručena dnem vyzvednutí adresátem a nepřevzme-li si do tří dnů od uložení na poště, považuje se za den doručení tento třetí den. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval, jsou-li splněny zákonem stanovené podmínky, pak náhradní doručení zcela nahrazuje doručení skutečné a zákon s ním spojuje totožné následky. V případě zásilek určených do vlastních rukou tak v den následující po uplynutí posledního dne stanovené úložné lhůty začínají běžet procesní lhůty (v nyní posuzovaném případě lhůta k podání správní žaloby). Je lhostejné, zda stěžovatel kdykoli později rozhodnutí převezme, neboť na běh již započaté

lhůty to nemá vliv (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 1 Azs 26/2004 - 35; dostupné na www.nssoud.cz).

Namítá-li stěžovatel rozpor citovaného ustanovení s jeho občanskými a ústavními právy, pak k tomu Nejvyšší správní soud konstatuje následující: Právo na soudní a jinou právní ochranu podle hlavy páté Listiny základních práv a svobod je upraveno zejména v jejím čl. 36, který stanoví, že každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Každý má právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem. Podmínky a podrobnosti upravuje zákon.

Zákonem, který upravuje podmínky a podrobnosti možnosti domáhat se ochrany u soudu, je ve správním soudnictví soudní řád správní. Podle § 72 odst. 1 lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo **jiným zákonem stanoveným způsobem**, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovateli bylo rozhodnutí žalovaného doručeno jiným zákonem stanoveným způsobem - fiktivně podle § 24 odst. 2 správního řádu dne 15. 8. 2003.

Žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla podána k poštovní přepravě dne 22. 10. 2003, tedy po uplynutí zákonem stanovené dvouměsíční lhůty. Byla proto podána opožděně a krajský soud ji zcela v souladu se zákonem odmítl. Stěžovatel mylně argumentuje tím, že mu postup soudu odpírá jeho práva, neboť vzhledem k celkové délce lhůty k podání žaloby, která je dvouměsíční, nelze dovodit, že by stěžovatel neměl možnost žalobu včas podat a byl tak zkrácen na svých právech.

Namítal-li stěžovatel rozpor § 24 odst. 2 správního řádu s poštovním zákonem, ani této jeho námitce nelze přisvědčit, neboť zákon č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, konkrétně neupravuje poštovní podmínky, ale toliko v § 6 definuje jejich podobu a povinný obsah. Tvrzený rozpor mezi zákony proto nemohl nastat.

Jestliže dále stěžovatel označil procesní postup krajského soudu za arogantní, pak je třeba zdůraznit, že soud postupoval v řízení zcela správně. Opožděnost žaloby totiž vyplynula až z obsahu správního spisu, který byl soudu předložen na jeho výzvu teprve poté, co v mezidobí proběhla korespondence se stěžovatelem ohledně souhlasu s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a možnosti delegace věci. Do té doby soud vycházel ze stěžovatelova v žalobě uvedeného tvrzení, že mu rozhodnutí žalovaného bylo doručeno 25. 8. 2003, což by - neuplatnila-li by se výše odůvodněná fikce doručení - znamenalo, že žaloba byla podána včas.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

